

چه کسی حاضر است مسئولیت فنی تیم ملی را برعهده بگیرد

نسل بعدی کجاست آقای قلعه‌نویی؟

نگاه فنی

حمیدرضا عریب

خبرنگار

امیر قلعه‌نویی بعد از اینکه از جام جهانی فارغ شده باید با این سؤال مواجه شود که در کدام پست برای آینده فوتبال ایران بازیکن ساخته است؟

دروازه‌بان؟ دفاع میانی؟ دفاع راست؟ دفاع چپ؟ هافبک دفاعی؟ هافبک بازپاساز؟ وینگر یا مهاجم؟ پاسخ تقریباً در تمام این پست‌ها یکسان است؛ هیچ‌کدام. شاید مهم‌ترین نقدی که به تیم ملی امیر قلعه‌نویی وارد است، نه فقط حذف از جام جهانی یا کسب سه تساوی، بلکه نداشتن نگاه آینده‌نگر باشد. نتیجه نگرفتن در فوتبال قابل جبران است، اما از دست دادن یک نسل، خسارتی است که سال‌ها فوتبال ایران را عقب نکه می‌دارد.

قلعه‌نویی نه در جام ملت‌ها و نه در جام جهانی، پروژه جوانگرایی را آغاز نکرد و عملاً در هیچ پستی نکوشید که مهره‌ای تازه را به فوتبال ایران معرفی کند. او تقریباً در تمام خطوط زمین به همان بازیکنان سال‌های گذشته تکیه کرد. بازیکنانی که سال‌های طولانی در دوران مربیگری کی‌روش و در مقطع کوتاهی اسکوچیچ ستون اصلی تیم ملی بودند و بار دیگر این مجال را پیدا کردند تا دوباره در جام جهانی بازی کنند.

درخط دفاع تیم ملی هیچ تغییریری رخ نداد. هیچ‌ا حتی دفاع راست و چپ نیز از سید سال‌ها قبل انتخاب شد. بی‌آنکه تغییر در آن داده شود. در خط میانی، سعید عزت‌اللهی

تقریباً در تمام مسابقات به میدان رفت. سامان قدوس همچنان همان نقش همیشگی پنج، شش سال اخیر را ایفا کرد. حتی احسان حاج‌صفی نیز همچنان فرصت بازی پیدا کرد. اگر دست قلعه‌نویی بازتر بود، شاید امید ابراهیمی نیز دوباره به تیم ملی بازی گشت. این نشان می‌دهد سرمربی تیم ملی برخلاف آن ادعاهایی که گاهی در مصاحبه‌هایش مطرح کرده که دنبال جوانگرایی است اما در عمل هرگز این رویکرد را دنبال نکرده است.

هیچ تیم ملی بدو آزمون و خطا ساخته نمی‌شود. مربی باید ریسک کند، اشتباه بازیکنانش را ببیند، فرصت بدهد و نسل جدید را بسازد. این دقیقاً همان کاری است که بسیاری از تیم‌های موفق فوتبال دنیا انجام می‌دهند. قلعه‌نویی فرصت داشت در جام ملت‌های قبل این آزمون خطا انجام دهد تا با بهترین تیم ممکن راهی جام جهانی شود اما او در جام ملت‌های قبل دنبال نتیجه بود. در جام جهانی نیز همین‌طور و حالا نیز برای جام ملت‌های آسی نیز اگر سرمربی باقی بماند، همین نقشه را در سر دارد.

سؤالات درباره بازیکنان بسازند. آیا محمدحسین کتغانی‌زادگان مدافع آینده فوتبال ایران است؟ آیا شجاع خلیل‌زاده قرار است چهار سال دیگر نیز ستون دفاعی تیم ملی باشد؟ پاسخ روشن است. این

اگر امروز

درباره آینده

تیم ملی

هشدار داده

می‌شود، به

خاطر دشمنی

با یک مربی

نیست؛ بلکه

به این دلیل

است که پای

منافع فوتبال

ایران در

میان است.

نمی‌توان

هر چهار

سال یک‌بار

با همان

بازیکنان پا

به میدان

گذاشت و

انتظار داشت

نسل جدید

خودبه‌خود

شکل بگیرد

بازیکنان خدمات ارزشمندی به فوتبال ایران داشته‌اند، اما فوتبال ملی باید به فکر جانشین‌سازی نیز باشد و مربیانش نباید ایده حاضری خوری را نشر دهند!

در کناره‌های زمین نیز شرایط مشابه بود. نه در دفاع راست و نه در دفاع چپ، چه‌راهی معرفی شد که بتوان او را سرمایه سال‌های آینده دانست. در خط حمله نیز همچنان همه چیز حول محور مهدی طارمی و دیگر بازیکنان

باجربه می‌چرخید. بازیکنانی که کیفیت فنی آنها قابل انکار نیست، اما آینده فوتبال ایران را نمی‌توان فقط برپایه آنها بنا کرد. شاید قلعه‌نویی به واسطه فشارهای بیرونی گاهی از جوانگرایی نیز برامید ناگوار بود اما این سؤال وجود دارد که چرا این نگاه پیش از جام جهانی وجود نداشت؟ چرا مهم‌ترین تورنمنت فوتبال جهان به سکوی پرتاب نسل جدید تبدیل

نشد؟ چرا بازیکنان جوان در جام ملت‌های قبل آبیده نشدند؟ آیا قلعه‌نویی ترس داشت؟

با این سیاست سرمربی بعدی تیم ملی با رویه‌رو خواهد شد که بخش زیادی از بازیکنان اصلی آن از چرخه فوتبال ملی خارج شده‌اند و در مقابل، جانشینان آماده‌ای نیز برای آنها وجود ندارد. این یعنی تحویل گرفتن تیمی که بیش از آنکه یک سرمایه باشد، یک مخروبه تمام عیار است!

قلعه‌نویی در همه این سال‌ها فرصت داشت در کنار کسب نتیجه آینده را نیز بسازد اما او با قدم‌هایی سست به این سمت حرکت کرد به طوری که اکنون بعد از جام جهانی هرگز نمی‌توانیم از بازیکن خاصی یاد کنیم که چه‌روز جدید فوتبال ایران باشد. موفق‌ترین مربیان دنیا کسانی هستند که ضمن نتیجه‌گیری، نسل بعدی را هم آماده کرده‌اند. اما تیم ملی ایران در دوران

قلعه‌نویی پیش از آنکه به فردا فکر کند، در گذشته زندگی کرد.

تا پیش از جام جهانی، بسیاری از کارشناسان با وجود انتقادها از تیم ملی حمایت کردند. فضای فوتبال به سمت همدلی رفت تا شاید تیم ملی بتواند در بزرگ‌ترین آوردگاه فوتبال جهان نتیجه بگیرد. اما جام جهانی به پایان رسید و اکنون زمان ارزیابی فنی است، نه ادامه همان ملاحظه‌کاری.

اگر امروز درباره آینده تیم ملی هشدار داده می‌شود، به خاطر دشمنی با یک مربی نیست؛ بلکه به این دلیل است که پای منافع فوتبال ایران در میان است. نمی‌توان هر چهار سال یک‌بار با همان بازیکنان پا به میدان گذاشت و انتظار داشت نسل جدید خودبه‌خود شکل بگیرد.

زنک خطر مدت‌ها پیش به صدا درآمده بود، اما بسیاری ترجیح دادند آن را نشنوند. اکنون دیگر

فوتبال ایران

زمان تصمیم‌های سخت فرا رسیده است. باید مشخص شود برنامه تیم ملی برای جام ملت‌های آسیا و جام جهانی بعدی چیست و آیا قرار است با همین تفکر به جام ملت‌ها برویم یا خیر؟! بزرگ‌ترین نقد به امیر قلعه‌نویی شاید نه حذف از جام جهانی، بلکه این باشد که پس از پایان این دوره، فوتبال ایران دستاوردی برای فردا در اختیار ندارد. تیمی ساخته نشده، نسلی معرفی نشده و سرمایه‌ای برای آینده شکل نگرفته است.

ادامه مسیر یا این تفکر قطعاً فوتبال ایران را وارد چالش‌هایی بزرگ‌تر خواهد کرد و تصمیم‌گیران در فدراسیون فوتبال باید ملاحظه‌کاری را کنار گذاشته و براساس منطق فنی تیمی برای جام جهانی ۲۰۲۴ داشته است. فضا کشور یا مسائلی از این دست نباید دستمایه‌ای برای حفظ فردی باشد که عملاً در تیم ملی هیچ دستاوردی نداشته است.

تصور می‌کنند با این اقدام خودشان را به عنوان عامل حذف معرفی کرده‌اند و تمام تصمیمات روی دوش آنهاست غافل از اینکه رفتار حرفه‌ای حکم می‌کند بنا به خواست افکار عمومی و فاکتورهایی که تعیین می‌کند چقدر به اهداف ترسیم شده نزدیک شده‌ایم یا نه و به خاطر مصالح تیم ملی که بر هر مسأله‌ای مقدم است، در صورت برخورداری سهم از ناگامی، مربیان یا مدیران با استعفا از سمت خود، فوتبال ملی کشور را در آستانه تصمیمات تازه و تغییراتی قرار می‌دهند که همین می‌تواند در حکم پرسیدن از پله نخست برای تولد تیمی تازه با رویکردی متفاوت شود.

اینجا اما متأسفانه مدیران فدراسیون فوتبال تا پایان دوره‌شان در رأس کار باقی می‌مانند و با سینه ستبر و سری افراشته در نتایج بعدی هم حاضر می‌شوند. متعاقباً فعلی در فدراسیون فوتبال نیز همین گونه است تا جایی که حتی اگر مدیران فدراسیون فوتبال یا سرمربی تیم ملی حتی اگر اندکی خودشان را مقصر بدانند اهل استعفا و درخواست نیستند چرا که شهادتش را ندارند و

ملت‌های آسیا تیمش را به فینال رسانده و برای اولین بار در جام جهانی حاضر شده بود به خاطر شکست‌هایی که در این تورنمنت متحمل شد از سمتش کناره‌گیری کرد.

اینجا در ایران خودمان اما نه خبری از عذرخواهی است نه کسی استعفا می‌دهد. ظاهراً مدیران فدراسیون فوتبال و اعضای کادر فنی تیم ملی معتقدند برخلاف آنچه غالب کارشناسان، مربیان، رسانه‌ها و مردم فوتبال دوست می‌پندارند در این جام جهانی نتایج بد نبوده و دستاوردهایی هم داشته‌ایم. احتمالاً این تضاد و تفاوت نظرات باعث شده تا الان خبری از پاسخگویی، عذرخواهی و استعفا نباشد اما به صورت کلی می‌توان این را به کلیت فوتبال ایران تعمیم داد چرا که با صراحت می‌توان گفت استعفا جایی در قاموس فوتبال ایران ندارد.

فوتبال ایران

است که با همین کادر به کارمان ادامه دهیم باید به بهترین نحو از تیم ملی حمایت کنیم تا حداقل بتوانیم در جام ملت‌ها به نتایج خوبی برسیم، این کارشناس فوتبال در مورد نیازهای تیم ملی این‌گونه صحبت کرد: «موضوع روشن این است که تیم ملی در بحث بازیکن نیازمند تغییرات اساسی است، البته باید زودتر از اینها جوانگرایی می‌کردیم اما این کار را انجام ندادیم و در نهایت در جام جهانی به نتیجه نرسیدیم. باید انقلابی اساسی در چیدمان بازیکنان انجام دهیم و بازیکنان جوان را به تیم ملی بیاوریم. گول دوستانی را نخوریم که می‌گویند در جام جهانی عالی بودیم و باید نقاط ضعف ما را پوشش دهیم.»

تصور می‌کنند با این اقدام خودشان را به عنوان عامل حذف معرفی کرده‌اند و تمام تصمیمات روی دوش آنهاست غافل از اینکه رفتار حرفه‌ای حکم می‌کند بنا به خواست افکار عمومی و فاکتورهایی که تعیین می‌کند چقدر به اهداف ترسیم شده نزدیک شده‌ایم یا نه و به خاطر مصالح تیم ملی که بر هر مسأله‌ای مقدم است، در صورت برخورداری سهم از ناگامی، مربیان یا مدیران با استعفا از سمت خود، فوتبال ملی کشور را در آستانه تصمیمات تازه و تغییراتی قرار می‌دهند که همین می‌تواند در حکم پرسیدن از پله نخست برای تولد تیمی تازه با رویکردی متفاوت شود.

اینجا اما متأسفانه مدیران فدراسیون فوتبال تا پایان دوره‌شان در رأس کار باقی می‌مانند و با سینه ستبر و سری افراشته در نتایج بعدی هم حاضر می‌شوند. متعاقباً فعلی در فدراسیون فوتبال نیز همین گونه است تا جایی که حتی اگر مدیران فدراسیون فوتبال یا سرمربی تیم ملی حتی اگر اندکی خودشان را مقصر بدانند اهل استعفا و درخواست نیستند چرا که شهادتش را ندارند و

ملت‌های آسیا تیمش را به فینال رسانده و برای اولین بار در جام جهانی حاضر شده بود به خاطر شکست‌هایی که در این تورنمنت متحمل شد از سمتش کناره‌گیری کرد.

اینجا در ایران خودمان اما نه خبری از عذرخواهی است نه کسی استعفا می‌دهد. ظاهراً مدیران فدراسیون فوتبال و اعضای کادر فنی تیم ملی معتقدند برخلاف آنچه غالب کارشناسان، مربیان، رسانه‌ها و مردم فوتبال دوست می‌پندارند در این جام جهانی نتایج بد نبوده و دستاوردهایی هم داشته‌ایم. احتمالاً این تضاد و تفاوت نظرات باعث شده تا الان خبری از پاسخگویی، عذرخواهی و استعفا نباشد اما به صورت کلی می‌توان این را به کلیت فوتبال ایران تعمیم داد چرا که با صراحت می‌توان گفت استعفا جایی در قاموس فوتبال ایران ندارد.

استعفا جایی در قاموس فوتبال ایران ندارد

سایه‌نشین متهمان شکست در جام جهانی

محمد قراقرزو

خبرنگار

از روزی که تیم ملی به مرحله بعدی جام جهانی نرسید و حذف شد تا الان تقریباً ۱۰ روز گذشته اما از بین اعضای کادر فنی و مسئولان فدراسیون فوتبال هیچ‌کس حتی در صفحات مجازی عذرخواهی نکرده است. البته این رفتار چیز غریبی نیست چرا که ما عذرخواهی را یاد نگرفته‌ایم و با توجه به پوزیشن افراد، هرچه بالاتر برویم عذرخواهی دشوار و پذیرفتن تقصیر تبدیل به امری محال می‌شود.

بعد از شکست و حذف از جام جهانی سرمربی کره جنوبی از سمتش کناره‌رفت و متعاقب آن رئیس فدراسیون فوتبال کره جنوبی هم استعفا داد. حتی سرمربی تیم ملی اردن که در عین شگفتی در جام

از صعود بلژیک و مصر باید افسوس خورد

ویسی: فریب نخوریم، عالی نبودیم!

محمد محمدی سدی

خبرنگار

جام جهانی ۲۰۲۴ جدا از نتایج خوب و بدش برای تیم ملی به پایان رسید و حالا نوبت جام ملت‌های آسیاست؛ مسابقاتی که ۶ ماه دیگر برگزار می‌شود و تیم ملی قطعاً برای حضور در این میدان نیازمند برخی از تغییرات است. سن بالای بازیکنان تیم ملی یکی از نکاتی است که باید مسئولان تیم به آن توجه زیادی داشته باشند، البته در صورتی که کادر فعلی هدایت تیم ملی را در جام ملت‌ها برعهده داشته باشند. اینها موضوعاتی است که باید مسئولان فدراسیون توجه ویژه‌ای به آن داشته باشند و هر چه زودتر در خصوص این موضوعات تصمیم‌گیری کنند. عبدالله ویسی، کارشناس و مربی فوتبال در خصوص برنامه تیم ملی برای حضور در جام ملت‌ها به «ایران ورزشی» گفت: «متأسفانه کسی به حرف‌های ما توجه نمی‌کند و گوش شنوایی وجود ندارد. کارشناسان پیش از جام جهانی در خصوص تیم ملی صحبت‌های زیادی داشتند و پیشنهاداتی به کادرفنی ارائه دادند اما این صحبت‌ها هیچ سودی نداشت و بالاخره اتفاقی که نباید می‌افتاد، رخ داد و تیم ملی خیلی زود از جام جهانی حذف شد. البته همیشه

همین‌گونه است و هیچ‌گاه گوش شنوایی برای حل مشکلات تیم ملی وجود نداشت.» او به صحبت‌های خود این‌گونه ادامه داد: «از نظر من باید عذر بگیریم نه اینکه از نتایج تیم ملی در جام جهانی خوشحال باشیم. آورده‌ما از جام جهانی چه بود که حالا از نتایج کسب شده، خوشحال هستیم. کسب ۳ تساوی در ۳ بازی خوشحالی دارد؟! ما می‌توانستیم با برنامه‌ریزی خوب نتایج بهتری بگیریم که البته این اتفاق نیفتاد و ما همان ابتدا از مسابقات کناره‌رفتیم. این در حالی است که جام جهانی ۲۰۲۶ می‌توانست برای ما با شکستی همراه شود و برای اولین بار از مرحله گروهی صعود می‌کردیم.» این کارشناس فوتبال بیان دیگر برای فوتبال ایران تمام شد و حالا به جای پیانه آوردن نیازمند یک برنامه‌ریزی خوب هستیم.

گزارش

فرمول آسیایی‌ها

برای پسا جام جهانی چیست؟

نیمکت‌های ناآرام و بدون سرمربی

پس از پایان کار نمایندگان آسیا در جام جهانی، مهم‌ترین سؤال در بسیاری از فدراسیون‌ها این است: آیا باید به این مربیان فرصت ادامه کار داد یا زمان تغییر فرا رسیده است؟ بررسی وضعیت نیمکت‌های آسیایی نشان می‌دهد شرایط همه مربیان یکسان نیست؛ برخی با وجود حذف، اعتبار کافی برای ادامه دارند و برخی دیگر با فشار سنگین افکار عمومی مواجه شده‌اند.

کره جنوبی؛ پایان یک بازگشت پرحاشیه

هونگ مونگ‌بو در سال ۲۰۲۴ برای دومین بار هدایت تیم ملی کره جنوبی را برعهده گرفت. او پیش از این نیز سرمربی این کشور در جام جهانی ۲۰۱۴ بود؛ تجربه‌ای که با حذف زودهنگام این تیم همراه شد. با این حال، سابقه درخشان او به‌عنوان بازیکن و موفقیت‌هایش در فوتبال باشگاهی کره باعث شد فدراسیون دوباره به او اعتماد کند. بازگشت هونگ اما از ابتدا با مخالفت بخشی از هواداران همراه بود. منتقدان معتقد بودند انتخاب او روند شفاف و مناسبی نداشته است. در جام جهانی ۲۰۲۴ نیز نتایج تیم - برخی تصمیمات فنی، فشارها را افزایش داد. با توجه به استعفا و فضای ایجادشده، شناس ادامه حضور هونگ روی نیمکت کره بسیار کم است. فدراسیون کره احتمالاً به دنبال آغاز یک دوره جدید خواهد بود؛ دوره‌ای که هدف آن ساختن تیمی برای جام جهانی ۲۰۳۰ است.

ژاپن؛ هنوز یک سؤال بزرگ وجود دارد

هاجیمه موراسانو از سال ۲۰۱۸ سرمربی تیم ملی ژاپن است و یکی از باثبات‌ترین مربیان فوتبال ملی جهان محسوب می‌شود. او در این مدت ژاپن را به یکی از قدرت‌های اصلی آسیا تبدیل کرد، در جام جهانی ۲۰۲۲ نتایج بزرگی مقابل آلمان و اسپانیا گرفت و سبک بازی منظم و تاکتیکی به تیمش داد. با این حال، یک نقطه ضعف همچنان در کارنامه او باقی مانده است: ژاپن با وجود نسل طلایی بازیکنانش هنوز نتوانسته از مرحله حذفی جام جهانی عبور کند. حذف مقابل برزیل در جام جهانی ۲۰۲۴ دوباره این سؤال را مطرح کرد که آیا موراسانو سقف توانایی این تیم را نشان داده یا نه. با وجود انتقادها، شناس ماندن موراسانو همچنان بالاست. فدراسیون ژاپن معمولاً تصمیم‌های احساسی نمی‌گیرد و احتمالاً ابتدا عملکرد چند ساله او را ارزیابی خواهد کرد.

استرالیا؛ یک فرصت برای اثبات

تونی پوپویچ در سال ۲۰۲۴ هدایت تیم ملی استرالیا را برعهده گرفت. او پس از سال‌ها تجربه در لیگ داخلی استرالیا و موفقیت در فوتبال باشگاهی، مأموریت داشت نسل جدیدی از بازیکنان این کشور را وارد مرحله تازه‌ای کند. استرالیا در جام جهانی ۲۰۲۴ عملکرد قابل قبولی داشت و حضور در مرحله حذفی را تجربه کرد. اما حذف در ضربات پنالتی مانع از ادامه رؤیاهای این تیم شد. پوپویچ برخلاف برخی مربیان آسیایی، با بحران جدی مواجه نیست. عملکرد تیم و شناخت او از فوتبال استرالیا باعث شده احتمال ادامه همکاری زیاد باشد. البته جام ملت‌های آسیا آزمون مهمی برای تثبیت جایگاه او خواهد بود.

عربستان؛ در انتظار اعتماد دوباره

جورجیوس دونیس در شرایط هدایت عربستان را در جام جهانی ۲۰۲۴ برعهده گرفت که زمان زیادی برای آماده‌سازی تیم نداشت. این مربی یونانی به دلیل شناخت از فوتبال عربستان و تجربه حضور در لیگ این کشور انتخاب شد تا پس از تغییرات پیاپی روی نیمکت، تیم ملی ثبات بدهد. مهم‌ترین چالش دونیس، ساختن تیمی بود که پیش از او با مربیانی مانند مانچینی و رنار مسیره‌ای متفاوتی را تجربه کرده بود. حالا پس از جام جهانی، فدراسیون عربستان باید درباره ادامه همکاری با او تصمیم بگیرد. با توجه به کمبود زمان برای کار و شناختش از فوتبال این کشور، شناس ماندن دونیس متوسط رو به بالا است؛ اما در فوتبال پرهزینه عربستان، نتایج آینده نقش تعیین‌کننده‌ای خواهد داشت.

قطر؛ فرصتی برای تکمیل پروژه

خورا لوپتکی با سابقه هدایت تیم ملی اسپانیا، رئال مادرید و سوویا به قطر آمد تا تجربه فوتبال اروپا را به این تیم منتقل کند. مأموریت او بازسازی تیمی بود که در سال‌های اخیر قهرمان آسیا شده بود، اما برای موفقیت در جام جهانی به تغییرات فنی نیاز داشت. حذف قطر از جام جهانی ۲۰۲۴ باعث افزایش انتقادها شد، اما با توجه به سابقه لوپتکی و برنامه بلندمدت فدراسیون قطر، احتمال ادامه همکاری او همچنان زیاد است. مدیران قطری به احتمال فراوان به او فرصت خواهند داد تا تیمی رقابتی‌تر برای مسابقات آینده بسازد.

اردن؛ مربی تاریخ‌ساز قربانی نتیجه

جمال سلامی یکی از موفق‌ترین مربیان تاریخ فوتبال اردن بود. او در مدت حضورش توانست این تیم را برای اولین بار به جام جهانی برساند؛ دستاوردی که جایگاه او را در فوتبال این کشور تثبیت کرد. با این حال، فوتبال حرفه‌ای گاهی با نتیجه قضاوت می‌شود. عملکرد اردن در جام جهانی باعث پایان همکاری او طرف شد. جدایی سلامی بیشتر یک تصمیم برای شروع مرحله جدید است تا نادیده گرفتن دستاوردهای او.

عراق و ازبکستان؛ تصمیم‌های حساس برای آینده

در عراق و ازبکستان نیز آینده کادر فنی به ارزیابی عملکرد جام جهانی بستگی دارد. هر دو کشور برنامه‌های بلندمدتی برای رشد فوتبال ملی دارند و ممکن است به جای تغییر فوری، ابتدا عملکرد مربیان خود را بررسی کنند. جام جهانی ۲۰۲۴ برای آسیا یک پیام روشن داشت؛ دیگر فقط صعود به جام جهانی کافی نیست. حالا فدراسیون‌ها باید درباره مربیانی تصمیم بگیرند که نتوانند فاصله فوتبال آسیا با قدرت‌های جهان را کمتر کنند. آینده چندین نیمکت‌آسیایی در ماه‌های آینده مشخص خواهد شد؛ نیمکت‌هایی که شاید تا جام جهانی ۲۰۳۰ کاملاً تغییر چهره دهند.